

Maďarsko a povolební kocovina? Není ani tak otázkou, jestli přijde, ale jak rychle

14.4.2026 - Jiří Nedvěd | Česká strana sociálně demokratická

Viktor Orbán prohrál včerejší parlamentní volby v Maďarsku. Svou porážku týž den uznal a vítězi poblahopřál. Tolik k oblíbeným výkřikům české liberální ulice a frázím rychlokvašených expertů a univerzálních analytiků o tom, že v Maďarsku není demokracie, Orbán je fašista apod.

Únava z Orbánova režimu je po 16 letech logická. Končící předseda maďarské vlády vybudoval na evropské poměry nebývale pevný mocenský systém, který trpí mnoha neduhy a demokratickými deficity, na prvním místě korupcí a klientelismem. Sice občas dokázal omezovat vliv nadnárodního kapitálu a bank, ale současně umetal cestičku domácím oligarchům a ochotně v jejich prospěch oklešťoval sociální a pracovní práva Maďarů. Neúspěchy v ekonomické oblasti, kdy se lidem v Maďarsku nedaří dobře a po Lotyších a Bulharech mají nejnižší kupní sílu v EU, zastíral vypjatou nacionální a konzervativní rétorikou. V tom všem volební vítězství Pétera Magyarara přináší naději na pozitivní změnu (strana Tisza má v programu mimo jiné zavedení jednaprocentní majetkové daně z enormních majetků, což Sociální demokracie dlouhodobě prosazuje jako opatření ke snížení extrémní majetkové nerovnosti v České republice).

Oprostíme-li se ale od barvotiskových pohádek o souboji Orbánova tmářského Zla a Magyarova osvíceného Dobra, které jsou dobré tak pro návštěvníky mítinků Milionu chvilék, vidíme mnohem komplikovanější obraz. Péter Magyar vzešel z Orbánova Fideszu a v mnoha ohledech se tento tovaryš svému dřívějšímu mistrovi a dnešnímu úhlavnímu protivníkovi podobá. Fakt, že v kampani neváhal otevírat staré rány zpochybňováním Benešových dekretů a hrát na strunu nacionalismu, taky neslibuje nic moc dobrého. A především, mnohost a šíře nadějí, které si do Magyarara a jeho strany Tisza obyčejní lidé projektují, je tak bezbřehá, že u povolební kocoviny není ani tak otázkou, jestli přijde, ale jak rychle. A co tohle nevyhnutelné rozčarování přinese pak.

Dnes se ale sluší popřát Maďarsku především hodně štěstí do dalších let při provádění nezbytných reforem, aby se reálně zlepšil život dolních devíti milionů. Z české perspektivy si přejme, aby nadále probíhala intenzivní spolupráce na platformě V4 a její členské země byly schopné i koordinovaného postupu v rámci EU. A aby džinové nepřátelské minulosti zůstaly pevně pod špuntem.

Na závěr tuzemská douška: Urputné přenášení maďarských vzorů na naše poměry a hledání analogií, jimiž si český liberální svět líže rány z loňské porážky, je směšné a jeho výsledek tomu bude odpovídat: vzbudí se přehnané naděje a přijde tvrdý náraz na realitu. V Česku za sebou nemáme 16 let vlády jednoho muže, nýbrž naopak 4 roky chaotické nekompetentní vlády politického soupeře dnešního kabinetu, kterého liberální vzednutí kdysi vyneslo k moci. Není z čeho by obdobný společenský kvas v Česku čerpal svou sílu a legitimitu, pár Zdechovských se na tom bude na sociálních sítích chvíli přiživovat a pak bublina splaskne. Potíže České republiky jsou odlišné a její vývoj půjde jinou cestou.

Jiří Nedvěd, předseda Sociální demokracie

<https://socdem.cz/akt-aktuality/madarsko-a-povolebni-kocovina-neni-ani-tak-otazkou-jestli-prijde-ale-jak-rychle>